

Līna Agare, 12.sa klase

Es varu runāt vai es nevaru nerunāt, vai es varu nerunāt vai nevaru runāt. Kādēļ mums vispār jārunā? Vai runājam tikai mēs? Varbūt viss runā, un patiesībā nevar nerunāt par savu esamību.

Arī margrietiņa zaļā Talsu novada pļavā runā. Kamēr es sēžu autobusa pieturā šosejas malā un gaidu, kad vectētiņš atbrauks pakaļ, margrietiņa, pavērusi savu zelta puncī saulei, uz mani skatās. Tā nevar nerunāt ar mani tāpat kā es ar viņu. Tā stāsta man par lecošās saules maigumu un negaisa skarbumu, kamēr es nevaru neklausīties. Margrietiņas sakne ir iesakņojusies tajā pašā zemē, kurā es un mani senči, mēs varam atrast kopīgu valodu. Kopīgās saknes apzināšanās šo dialogu ir padarījusi tik vieglu un sirsnīgu, ka tas turpināsies mūžīgi, pat bez būšanas blakus.

Tomēr arī vectētiņš ir atbraucis, pateicis stingru vārdu par to, ka aizbraucu divas pieturas par tālu, un aizvedis uz laukiem.

Es nevaru nerunāt, nevis varu runāt, jo nerunāšana par esamību ar citām esamībām ir neiespējama. Margrietiņai, vīstot Talsu novada pļavā, kā arī man un kaimiņam Rūdim, vīstot Latvijas pļavā, nav vērts mēģināt apklust. Mēs runāsim par sevi, savām pļavām un darbiem gribot to vai negribot. Tā tas vienkārši ir.